

O pozo da ferida

Medos Romero

1

Como concretar o delirio
e a súa densa anchura?
Sempre o desdén
e esta soedade
impronunciábel e aberta.
A vertixe e o seu leito
promiscuo é de nós.
Nosa a noite de aristas precisas,
de mármore, do corpo que xa
non doma, dunha friaxe
que tensa o aceiro
e endurece no vidro.
Logo vén o sangue nun fío
escuro, morno aínda,
inútil.

2

Non me pareu nai
para a intemperie
e o castigo,
para a agonía en soedade
deste descampado.
Non nacín, nai, para a tortura
da besta e o delirio.
Non, para berrar sempre
non.
Non nacín, nai, para ser cruz
desta fría poceira.

3

Aibro as pernas
e non teño pernas.
Aibro a boca
e non teño lingua
para falar.
Aibro os ollos
e estás aí, derriba de min
de novo, coas túas maos
húmidas apaxeando
os meus peitos.

4

Non hai precisión
no espanto.
En nós o desgarrar da pel
e o seu pánico de mao allea,
o vómito insostíbel.

Quizabes resoou unha pregaria
curta a destempo.
¡Así, de xeonllos, puta!
Cravar as unllas na terra
como unha teupa.
E o peor, o peor amansar o medo
como quen amansa nun boi.